

en wachten . . . misschien bleef Ine nog.

Hij ging terug naar zijn bureau en probeerde te werken. Het lukte niet en na een uur gaf hij het op. Hij besocht dat een wandeling hem wel goed zou doen. Na weinige minuten liep hij de voortuin uit en zocht de eenzame weg op, door het bosch. Hij voelde dat dit de moeilijkste avond van zijn leven zou worden.

Zwijgend hadden zij de moeilijke weg afgelegd. Toen Pete voor het huis van Lies afscheid genomen had, beefde hij van ontroering en op zijn woord: „Ine,

zul je nooit vergeten, dat ik altijd voor je zal blijven bidden en dat je me altijd weer zult vinden, bereid om je te helpen” — had Ine gezegd: „Nee Pete . . . jou vergeten zal ik nooit . . . wat er ook gebeuren zal.”

Nooit was Pete zoo eenzaam geweest in zijn leven als dien avond en nimmer was zijn ziel zóó opstandig tegen God.

In het bosch hingen de geuren van nieuw leven en uit de verte klonk het zingen van een vogel. Langzaam trok een nevel op en de zon zonk er bloedrood in onder

HOTELKAMER

Na verren tocht door vreemde steden
Ben ik mijn kamer ingetreden
(De kamer vreemd, met 't vreemde bed)
En 'k luister naar den moeden tred
Van moeden dag aan 't open raam . . .
Er komt een weemoed zonder naam
Geslopen rond mijn hart en keel:
Nu éven maar het zacht gestreel
Van avond in mijn eigen huis!
Nu éven 't klokgetik van thuis:
Eén oud, vertrouwd en lief geluid
Eer ik mijn moede oogen sluit
Ter wake in 't groote bed, dat vreemd
Van vreemden geur mijn slaap beneemt . . .

Maar als de morgen openstraalt
En open breekt en open práált
En 't wordt rond mij weer licht en wijd . . .
Dan is mijn droefheid uitgeschreid,
Hervind ik scherts en geestig woord,
't Verwonder mij, hoe 'k voor de poort
Van donk're nacht zoo droef kon zijn —
En 'k glimlach om die kleine pijn.

F. POLEY-SCHEELE
